

žalovaná obec dozor místní policie. Je-li tedy chodník, na němž se úraz stal, veřejnou cestou a nikoli soukromým vlastnictvím žalované obce, nelze ji považovati za soukromoprávní osobu, která podle § 7 čistícího řádu pod zodpovědností podle XXX. hlavy obč. zák. musí dbáti o zachování příkazu § 7 čist. řádu, nýbrž že jde tu jen o opomenutí při veřejnoprávní činnosti, ohledně něhož není zákonného předpisu, podle něhož by žalovaná ručila za škodu z této činnosti podle předpisů obč. zákona. Z toho zároveň patrně, že žalobkyni nepodařilo se dokázati, že jí vzešel nárok na náhradu škody podle předpisů hmotného soukromého práva, což vésti může k zamítnutí prosby žalobní.

Čís. 7193.

Exekuci jest zrušiti, třebaže dlužník, o jehož jmění v čase povolení exekuce bylo již zahájeno vyrovnací řízení, přednesl návrh na zrušení exekuce ve formě stížnosti proti výkonu exekuce podle § 68 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R II 224/27.)

Usnesením ze dne 25. února 1927 byla proti povinné straně povolena mobilární exekuce a bylo zabavení výkonným orgánem provedeno dne 23. března 1927. Proti tomuto výkonu podal dlužník Karel F. dne 24. března 1927 stížnost ve smyslu § 68 ex. ř. Soud první stolice stížnosti vyhověl a prohlásil exekuci za neplatnou vzhledem k tomu, že o jmění dlužníka bylo dne 9. února 1927 zahájeno řízení vyrovnací. Rekursní soud zamítl návrh na prohlášení exekuce za neplatnou. Důvody: Napadené usnesení nemá opory v zákoně, neboť nelze ke stížnosti podle § 68 ex. ř. prohlásiti povolenou exekuci za neplatnou, to tím méně, jelikož dlužník sám takového návrhu neučinil, nýbrž pouze žádal, by výkon exekuce byl prohlášen neplatným. Podle ustanovení § 68 ex. ř. může býti podána stížnost jen v tom případě, když se někdo pokládá za stížená buď postupem při výkonu povolené exekuce, zejména tím, jak výkonný orgán při úředním úkonu jednal, neb odepřením (průtahem) exekučního úkonu. V těchto případech může postižený žádati exekučního úředníka, jemuž jest svěřen dozor nad soudní kanceláří, nebo exekučního komisaře, nebo přednostu exekučního soudu za odpomoc. Z řečeného vyplývá, že k oné stížnosti nelze prohlásiti povolenou exekuci za neplatnou, neboť o zrušení exekuce bylo by možno rozhodnouti jen na příslušný návrh dlužníka nebo k rekursu proti usnesení povolujícímu exekuci, po případě žalobou o zrušení exekuce. Postup výkonného orgánu při výkonu povolené exekuce nelze považovati v projednávaném případě za nesprávný, neboť exekuce byla povolena a byl výkon její exekučním soudem nařízen a proveden. Dlužník nevykázal se při výkonu exekuce usnesením o zahájeném vyrovnacím řízení, pročez výkonný orgán neměl příčiny, by upustil od výkonu exekuce.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Po zahájení vyrovnacího řízení nemůže na dlužnických věcech nabyto býti soudcovského práva zástavního neb uspokojovacího (§ 10 (1) vyrovn. ř.). Exekuční soud zrušil tudíž právem exekuci podle § 39 čís. 2 ex. ř. a nevadí, že dlužník přednesl návrh na zrušení exekuce ve formě stížnosti podle § 68 ex. ř., žádaje, by exekuce byla prohlášena za neplatnou. Stačilo, že tato stížnost zavedla soudu příčinu k zrušení exekuce ve smyslu § 39 čís. 2 ex. ř.

Čís. 7194.

Sdělení soudní kanceláře o pravomoci rozsudku nenahrazuje potvrzení o vykonatelnosti rozsudku vyžadované druhým odstavcem § 4 ex. ř. k opodstatnění příslušnosti exekučního soudu k povolení exekuce.

(Rozh. ze dne 30. června 1927, R I 411/27.)

Vymáhající věřitelka učinila na exekučním soudě návrh na povolení exekuce zavedením dražebního řízení. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Aby mohl exekuci povolit exekuční soud, jímž je v souzeném případě soud první stolice, je nutno, by bylo k exekučnímu návrhu připojeno vyhotovení exekučního titulu, opatřené potvrzením vykonatelnosti, jak to žádá § 4 druhý odstavec ex. ř. ve znění novely z roku 1914. Forma tohoto potvrzení je předepsána v § 79 první odstavec org. zák. ve znění novelizovaném v § 8 písm. b) prováděcího nařízení k němu. Té však nevyhovuje obsah korespondenčního listku, zaslaného kancelářským oddělením krajského soudu zástupci vymáhající strany a podepsaného kancelářským úředníkem, podle něhož rozsudek ze dne 23. prosince 1926 jest v právní moci. Pro nedostatek této formální náležitosti měl býti exekuční návrh prvním soudem zamítnut.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Mylným jest názor dovolací rekurentky, že sdělení soudní kanceláře, že rozsudek nabyl právní moci, jest postačitelým a že nahrazuje potvrzení o vykonatelnosti rozsudku, které jest v § 4 druhý odstavec ex. ř. předepsáno, má-li exekuci povolit exekuční soud místo soudu, který rozsudek vydal. Sdělení soudní kanceláře o pravomoci rozsudku nemůže nahradit předepsané potvrzení o vykonatelnosti, neboť toto potvrzení jest vyhrazeno soudci a nevydává je kancelář, nýbrž tato toliko podpisuje písemné vyhotovení příslušného soudního usnesení (§ 8 písm. b) prov. nař. ze dne 2. června 1914, čís. 41 m. v.). Proto návrh na povolení exekuce, podaný u exekučního soudu a doložený toliko sdělením soudní kanceláře o pravomoci rozsudku, neodpovídal zákonu (§ 4 druhý odstavec) a nebylo mu rekursním soudem právem vyhověno.